

העלון טעון גניזה
עלון מס' 790
שבת ואתחנן
שנת תשפ"ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

יוסף בן רבקה ז"ל
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל
חנניה בן אורלי ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

לרפואה שלמה

כרמלה כונפטה בת רחל

ע"ש הצדיק המלוב"ן רבי ינון חורי זצוק"ל, זי"ע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

זמני שבת פרשת ואתחנן

פולג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
6.09	6.55	8.08	8.47
6.10	7.12	8.10	8.44
6.11	7.02	8.11	8.44
6.08	7.10	8.08	8.43

הפטרה: "נחמו נחמו עמי"

מטעמים לשולחן

"אתה הראת לדעת כי ה' הוא האֱלֹהִים אִין עוֹד מִלְבָּדוֹ" (דברים ד, לה)

פרש רבי שלום אליעזר מראצפערט זצ"ל הי"ד, בשם אביו בעל ה"דברי חיים" מצאנז זצ"ל, שכאשר עם ישראל היו נתונים תחת עול השעבוד של המצרים, נתלה הקב"ה במידת הדין. אולם, מה שהביא, בסופו של דבר, לגאולת ישראל ממצרים קודם הזמן, היא מידת הדין בעצמה. שכן, בשל קושי השעבוד ששיעבדו את בני ישראל והעבירו אותם בפרך, הם זעקו אל ה', כמו שנאמר (שמות ב, כג-כד): "וַיֹּאנְחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֶבֶדָה וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל הָאֱלֹהִים... וַיִּשְׁמַע... וַיִּצַּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ". נמצא, אם כן, שמידת הדין של שעבוד מצרים הפכה בעצמה למידת הרחמים, שהרי על ידה יצאנו ממצרים. וזו כוונת הפסוק: "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האֱלֹהִים" - כלומר, בהיותך במצרים ראית במו עיניך, כי ה', דהיינו מידת הרחמים, הוא פועל יוצא של האלוהים - כי מידת הדין בעצמה הפכה את הדין לרחמים. ולמעשה, האמור בסוף פסוק זה, הוא מסקנה של האמור בתחילתו ובפסוק הקודם: "או הנסה אֱלֹהִים לבוא לקחת לו גוי מִקֶּרֶב גוי וגו', במִּפְתִּים וגו', כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם ה' אֱלֹהֵיכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֶיךָ". אמר להם משה לישראל: "בדאי זוכרים אתם שהייתם במצרים, היה לכם קשה מאוד שם, הרשעים המצרים שחטו תינוקות לאמבטיה של פרעה, שקעו תינוקות בטיט, העבירו את כולם בפרך... הייתה זו מידת הדין בהתגלמותה! אבל בסופו של דבר ראיתם בעצמכם כי אותה מידת הדין הפכה למידת הרחמים, וזהו: 'אתה הראת לדעת כי ה' הוא האֱלֹהִים' - אותו 'אלוהים', שהוא מידת הדין אשר היה במצרים, עכשיו הוא ה', כלומר מידת הרחמים". ולא יזו מסקנה עלינו להגיע מכך? ש"אִין עוֹד מִלְבָּדוֹ" שגם מידת הדין וגם מידת הרחמים שייכות לא-ל אחד. אם בכל זאת יש הבדל ביניהן, הסיבה להבדל היא במקבל את השפעת ה'. מי שמגיע לו - רואה בכל דבר את חסד ה', ומי שלא זכה - חש את ההפך. השמש, לדוגמה, יש בה כוח להועיל וכוח להזיק - לפי מה נקבע מי יינזק ומי ייהנה מתועלתה? הכול תלוי באיכות החומר המקבל את השפעתה. מחלה, לכאורה, היא דבר רע מצד עצמו, המגיע ממידת הדין, אולם יש, ואפילו מחלה קשה הופכת לגילוי של מידת הרחמים, והאדם מולה עד כמה התחסד עימו הבורא יתברך כשגרם לו לחלות. אחד הסיפורים המופלאים בעניין זה אירע **לרבי משה פרדו**, בעת שערך את אחד ממסעותיו בגולה, כדי לאסוף כספים עבור מוסדות "אור החיים" אשר השטת התחיל כולו 'על צד שמאל', לכאורה... מיד בהגיעו לאכסניה, החל רבי משה לחוש ברע, חומו טיפס ועלה והוא כלל לא יכול היה להעלות בדעתו לנהל את פגישותיו כפי שהכתיב יומן המסע שתוכן עבורו בקפידה. בלית ברירה, נאלץ להקשיב לקצב שקבע לו גופו ולהיכנס למיטה למנוחה. תחושה ממורמרת משהו התגבשה בלבו: הלא שלוחי מצווה אינם ניזוקין, ואיך ייתכן שאני - ההולך לדבר מצווה באופן ברור כל כך - חולה? הופא הוזעק למיטתו כמתנה המקום. הוא ביקש להאזין לפעילות לבו, וכשראה את הציצית הצחורה תחת חולצתו, התרגש ואמר: "עוד יש יהודים שלובשים טלית קטן? אני זוכר זאת מהעיירה...". מין הארה נזרקה ברבי משה באותו רגע. לא לשווא הביא אותו בורא העולם בדיוק למקום הזה... תפקיד מרומם מוטל, ככל הנראה, על כתפיו. הוא חיך לעבר הרופא בחיוכו הכושב ואמר לו: "אתה יודע, אמריקה התקדמה עם השנים... כדאי גם לי להצטרף אל הגל החדש של החוזרים לכור מחצבתם ולא לפגר מאחור...". אחר התאמץ לקום ממיטתו וניגש אל המזוודה שעמדה בפניו החדר. חיטט בה רגעים ארוכים עד שמצא זוג תפילין. "קח לך", הושיט לרופא. היה זה זוג תפילין יקר ערך, בשווי מאות רבות של דולרים, אותו רכש כמתנה עבור נדיבי הישיבה. הרופא חיך, הבטיח להניח את התפילין מדי יום ביומו, ואמר כי אם יבוא אי פעם לבקר בישראל - ירצה לערוך ביקור במוסד המעניין שלו. לאחר מכן רשם תרופות, נטל את שכו והלך לו. תוך זמן קצר מתאושש רבי משה מן המחלה, ושבו יכול היה למלא את תפקידיו הרבים, ולאחר מכן לשוב ארצה להמשיך פעילותו הענפה. הפגישה עם אותו רופא פרחת מזכרונות לגמרי. שנים חלפו. באחד הימים מתקבל טלפון במזכירות המשרד. אלמוני מבקש לשוחח עם הרב פרדו. הלה הציג את עצמו בשמו וביקש לבוא למשרד. רבי משה לא הצליח לזהותו, אולם מכל מקום לא נמנע כמובן מלהדריך אותו בדרכי הגישה למקום. חלפה שעה קלה, והנה מופיע האורח בפתח. רק כעת נזכר רבי משה - היה זה הרופא הישישי ההוא. הוא קידם את פניו בשמחה. הרופא סיפר לו שמאז אותה פגישה, לא עבר עליו יום ללא הנחת תפילין, וכי הוא מקיים גם את הבטחתו השנייה - ובא לבקר במוסדות. הניח רבי משה יד אוהבת על שכמו וערך לו סיור מקיף בכל האגפים בפנימיות, בחדרי הלימודים, בתערוכות החוגים ובספרייה. לבסוף החזיר אותו אל המשרד ומזג לו כוס שתייה צוננת. "לא ייאמן", אמר הרופא, והניח יד גרומה על השולחן, "בטוח היית שמדובר במקום קטן ונלוב, והנה אני מולה קמפוס שלם, ממלכה מפוארת". הוא שתק לרגע ואמר אחר: "ראה רבי, אני אדם עירי. כל חיי חסכתי כסף, אולם אדם אינו חי לעולם... מבקש אני לתרום את כל רכושי לטובת מוסדות 'אור החיים'. התרגשות עמדה במשרד. רבי משה לא ידע כיצד להודות למיטיב, שהיה עד כה אלמוני ובולתי מוכר. לבסוף נטל סידור שעמד על שולחנו והקריא לו מתוכו: "בשעת פטירתו של אדם - אין מלווין לו לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות, אלא תורה ומעשים טובים בלבד" (אבות ו, י). והסביר: "כסף שאדם משאיר בעולם הוא, לכאורה, כסף אבוד מבחינתו - מלבד תורה ומעשים טובים שרכש בכספו, ולשני הדברים הללו זכית בתרומתך כאן!". בהירות הובא למקום נוסטריין, והדברים נוסחו כחוק. כשיצא הקשיש, אמר רבי משה: "כמה עיוור הוא האדם..."

ההלכה השבועית

הלכות תפילת ערבית של שבת

א. מי שטעה בתפלת שבת והתחיל בברכת אתה חונן וכו', שהדין הוא שכאשר נזכר באמצע אחת הברכות של שמנה עשרה, שהוא שבת, מסיים אותה ברכה שהתחיל בה ואחר כך חוזר לתפלת שבת, ויקר מקרהו שטעה בימות הגשמים ואמר ברכנו, ואחר כך נזכר שהוא שבת, אם נזכר קודם תקע בשופר, יאמר שם ותן טל ומטר לברכה, ויחזור לתפלת שבת, אבל אם נזכר אחר שהתחיל תקע בשופר, או בברכות שלאחר מכן, לא יחזור לברך עלינו, אלא יפסיק באמצע הברכה שנזכר בה, ויחזור לתפלת שבת. וכן אם טעה בימות החמה ושאל טל ומטר, אף על פי שעליו לתקן את ברכת השנים, פוסק ומתפלל של שבת. ואף על פי שיש חולקים בזה, ספק ברכות להקל.

ב. מי שטעה והתפלל תפילת חול ביום שבת, ולא הזכיר של שבת בתפילתו, לא יצא ידי חובתו, ואם נזכר קודם שיסיים תפילתו, יחזור לתפילת השבת, ואם לא נזכר עד שעקר רגליו, חוזר לראש. אבל אם הזכיר שבת בתפילתו, (כגון שאמר רצה במנוחתנו בשבת קדשנו) אף על פי שלא קבע ברכה מיוחדת לשבת יצא.

חזון עובדיה

המשך בעמ' אחרון

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyionon.org או הכנסו ל- www.hasdeyionon.org או בואצפ: 050-9580500

אנושי ומבין. היא רמזה לי בעיניה לכיוון הפרוזדור, ואני נשרכת אחריה עם העגלה, משפילה את ראשי, משתדלת להתעלם מכל אותם מבטים אשר ליוו את הילוכי, ממשיכים לשפד את גבי כחרבות משוננות. "יש לי את מספר הפלאפון האישי של מנהל הסניף" היא נעצרה בפניה צדדית שבירכתי הקומה ושלפה מתיקה כרטיס ביקור מלבני, "הוא אדם ענייני ובעל אוזן קשבת, כדאי לך להתקשר אליו ולבקש את עזרתו". המבט הרך שעמד בעיניה הצליח להרגיע קמעא את סערת רוחי. סוף סוף מישו מתעניין במצוקה שלי. מישו מגלה רגש אנושי ומנסה לעזור לי. "עד שאלך הביתה ואתקשר, אפסיד את התור שלי" הגבתי קצרות כשייאוש אופף את כל כולי. "אל תלכי הביתה, תתקשרי עכשיו" היא המשיכה ואמרה תוך שהיא מחטטת בתיקה ושולפת ממנו מכשיר סלולארי. "קחי, את יכולה להשתמש בפלאפון שלי!" עצתה של ידידתי החדשה והבלתי מוכרת התבררה כטובה ונכונה. המנהל הקשיב בסבלנות לסיפור שלי, אחר ביקש בטון ענייני את מספר הזהות של הילדה ואת סוג הבדיקה הנדרשת, ולאחר המתנה קצרה הוא הודיע לי כי מזכירתו האישית שולחת כעת את ההתחייבות הנדרשת הישר למשרדי קבלת החולים של מרפאות החוץ. "הם יקבלו אותך ללא שום עיכובים", הוא הבטיח, וסיים את השיחה באיחולי רפואה שלימה עוד לפני שהספקתי למצוא בפי את מילות התודה הראויות. סיימתי את השיחה והחזרתי לאישה את מכשיר הפלאפון. "אין לי מילים להודות לך, הצלת אותי!" אמרתי לה ברגשה כשדמעות תלויות בין ריסי עיניי "העזרה שלך, ויותר מכך – הרגישות שגילית כלפיי, היו בשבילי חסד עצום. שהקב"ה ישלם לך בכפל כפליים!" היא החרישה לרגע קטן, אחר נשאה אלי מבט דומם וכאוב. בעיניה עמדו דמעות: "אני יודעת שאת ממחרת כעת לבדיקה ב'הדסה', ואינני רוצה לעכב אותך" היא אמרה במבוכת מה, "בכל זאת אני מנסה להעז ולבקש ממך..." היא התנשמה עמוקות והמשיכה בקול נבון ומרעיד. "היה לך עכשיו ניסיון קשה ועוצמתי מאוד. העליבו אותך ברבים, ביישו אותך לעיני עשרות אנשים ואת נשאת את הפגיעה בגבורה ושתקת. שמעתי גם את השיחה שלך עם המנהל, חשבתי שבוודאי תתלונני על המזכירה ההיא, תספרי על היחס המשפיל שלה ועל הצעקות והבושות, אבל את התגברת והתאפקת... אני זקוקה לברה שלך" לחשה לבסוף, מוחה דמעות גדולות ושקופות שעמדו בשולי עיניה, "אנא, האצילי עלי מברכתך! יותר מעשר שנים אנחנו ממתנים לישועת ה' שתבוא, ברכי אותי שאזכה להיפקד!" תחנונים יכרו בקולה, "אני בטוחה שהברכה, שתאז מהפה שלך, תעשה רושם בשמים..." בירכתי אותה. הרעפתי עליה ברכה חמה ואמתית שנבעה מעומק קירות לבבי, ואף הבטחתי לה כי אזכיר את שמה ואתפלל עליה שתזכה לישועה בקרוב. היא שלפה מתיקה דף ועט, רשמה את השם המלא שעליו יש להתפלל, ואני מיהרתי לתחוב את הדף לארנקי ולרוץ לעבר תחנת האוטובוסים. בערב, כשהוצאתי את המסמכים הרפואיים מהתיק שלי, נזכרתי בפתק של האישה. פתחתי את הסידור שלכריכתו מוצמד בקביעות דף עם שמות של הזקוקים לישועה, ואז... אז גיליתי כי השם הזה מופיע כבר ברשימה שלי. נזכרתי כי גיסתי ביקשה ממני לא מזמן להתפלל על הזוג הזה, סיפרה שהם שכנים של חברתה לעבודה, ומצפים כבר שנים רבות לישועה. פניה הנעימות ורכות המבע של האישה מקופת החולים שבו ועמדו למול עיניי. עיניים גדולות, שתהומות של כאב ממלאות אותן. מבט מבין ומלטף. פתאום עלתה בי המחשבה אולי כל הצער שהיה לי בבוקר הזה, כל הבושה ועגמת הנפש, היו כדאיים כדי לעזור זכויות בעבור האישה הנפלאה הזו. אולי הכל היה משתלם בשביל שהיא תזכה להיושע...במוחי צפו הרגעים המקוממים והמביכים מול המזכירה הנזעמת, אבל את מקומו של הכעס מילאו עכשיו תחושות אחרות לגמרי. תחושות של שביעות רצון ושל סיפוק, אשר הלכו וכבשו את כל ישותי. פתאום הרגשתי עד כמה אני מאושרת על כך שהצלחתי להתאפק, על שמצאתי בתוכי את הכוח להחריש, לבלום. מאותו יום התמדתי לכוון בתפילותי על הזוג ההוא. חשתי שותפה, יחלתי... ואחרי פחות משנה הגיעה אלי הבשורה הנפלאה, המפעימה והמרגשת: הזוג זכה לחבוק תאומים!

(משמרת השלום)

זו היתה שעת בוקר, ובסניף קופת החולים שאליו נכנסתי היתה תנועה ערה של אנשים. ליד המעלית המתינו שתי אמהות עם עגלות, קשיש מלווה במטפל פיליפיני וגם צעיר בעל רגל חבושה, ואני פילסתי לעצמי דרך מאחוריהם, הודפת את עגלת הטיולון לפניי ומתקדמת לעבר עמדת המזכירות שבמרכז הפרוזדור. שתי המזכירות היו עסוקות בטיפול בענייניהם של הפציינטים שהיו לפניי, מקלידות נתונים ומנפיקות טפסים. העמדתי את העגלה בסמוך לדלפק הקבלה ופתחתי את תיק הצד שלי, מאתרת בינתיים את המסמכים הרפואיים של הקטנה כדי למנוע עיכובים מיותרים. אני צריכה התחייבות למרפאות חוץ של 'עין כרם'. האדם שלפניי סיים את ענייניו, ואני ניגשתי אל הדלפק, מושיטה למזכירה את הכרטיס המגנטי של הילדה ואת ההפניה שקיבלתי מהרופא: "דיברתי בטלפון בתחילת השבוע עם המזכירה מירב, והיא אמרה לי שהבקשה שלי להתחייבות כבר אושרה, ושעלי רק להיכנס לסניף כדי שיוציאו בשבילי מהמחשב את הטפסים המתאימים". המזכירה העבירה את הכרטיס המגנטי שהושטתי לה, הציצה לרגע בנתונים שהופיעו על מסמך המחשב, אחר הרימה את עיניה ונעצה בי מבט חסר סבלנות: "אני לא רואה כאן שום אישור להתחייבות" פלטה קצרות והושיטה לעברי בחזרה את הכרטיס המגנטי. "אם אתה רוצה את יכולה להשאיר עכשיו את ההפניה שלך אצלי, ואני אפקסס אותה למוקד. תתקשרי בעוד יומיים שלושה לברר אם הם מאשרים לך". "מה?" הבהלה ניכרה היטב בקול שלי. "אני עכשיו בדרך ל'הדסה'. התור שלנו במרפאות החוץ הוא בעוד שעה וחצי, והילדה בצום מהבוקר לקראת הבדיקה!" "מצטערת! אין לי אפשרות לעזור לך!" הטון הנרגז בו הגיבה הפקידה היה רחוק מלהביע צער או נכונות לעזור, "זו הבטיה שלך, גברת, שאת מגיעה לבקש התחייבות ברגע האחרון". היא נעצה בי מבט קצר וחלול, וכבר העבירה את עיניה אל העומדים אחריי בתור. "מי בתור עכשיו?" "אני בטוחה שנפלה כאן טעות" המשכתי לעמוד, מתאמצת להסביר את עצמי בקול השלו ביותר שהצלחתי להפיק: "מירב אמרה לי במפורש, שההתחייבות כבר מופיעה אצלכם במחשב!"

הייתי המומה מהתסבוכת שאליה נקלעתי, ועוד יותר – מיחסה הקר והנוקשה של הפקידה. "אז תדברי עם מירב" היא התעצבנה "היא תהיה פה היום בארבע. ועכשיו בבקשה, זוזי הצדה ותני למי שאחרייך להתקדם. את מעכבת לי פה את התור!" "אבל הבדיקה שלי עוד מעט, ואני פה עם התינוקת!" ניסיתי לעורר את רחמייה של המזכירה הקשוחה, "אולי תנסי לתפוס את מירב בטלפון?" "אל תגידי לי מה לעשות!" המזכירה התרוממה מכיסאה ונעמדה מולי מלוא קומתה, מגביה את קולה וצועקת בגרון ניחר: "עזבי את הדלפק שלי מיד, לפני שאקרא לשומר שבמדת האבטחה!" השענתי את גופי על עגלת הטיולון, חשה כי הלחץ, הבושה וחוסר האונים הופכים בקרבי לאשד בלתי נשלט של כעס – אשד גואה, המתכדרר בתוך גרוני ומאיים לפרוץ החוצה. "אסור לך לשתוק!" קול פנימי זעק בתוך לבי, מתסיס את דמי ומלבה את כעסי: "את צריכה לעמוד על שלך בתוקף! לדפוק על השולחן, לעורר כאן שערורייה!!!" עשרות זוגות עיניים הופנו לעברי מכל הכיוונים במבטים סקרניים, בוחנים את פניי הלוהטות כאש ומצפים לתגובתי. ראש מתולתל של אחות בשביס לבן הציץ לרגע מחדר המעבדה שבקצה הפרוזדור, פועל ניקיון בסרבל עבודה ובמגפיים גבוהים הניח את המגב ואת הדלי וניגש לבדוק על מה המהומה. על קצה לשוני בערו המילים – מילים קוצפות, טעונות, מתלהטות. עוד רגע קט והן תפרוצנה מן הפה, תתדרדרנה החוצה בחוסר שליטה. "אם את שותקת עכשיו לפקידה חסרת הלב הזו, את מפסידה את התור שלך בבית החולים!" הקול הפנימי הוסיף להתסיס אותי, מגדיל את הלהבה הבושרת בקרבי, "תצטרכי להמתין חודשים ארוכים עם הבדיקה החשובה הזו! תיאלצי לקחת יום נוסף של חופשה מהעבודה!! התינוקת תצטרך להיות פעם נוספת בצום!!!!!!" --- חשתי כי הטלטה מזעזעת את כל גופי. עומדת להכריע אותי. להגיב? לשתוק? איך מגיבים במצב כזה? הוי... ריבונו של עולם, תן בי כוח לעמוד בניסיון הזה! עזור לי שלא אכשל בלשוני! פתאום הרגשתי יד מונחת על כתפי – יד מלטפת, רכה. נרתעתי מעט לאחוריי מרימה זוג עיניים בושרות ונבוכות, ואז נתקלתי באישה בלתי מוכרת בעל מבט

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

ברוך השם! אחרי ניסיונות רבים – עברתי בטסט השביעי! תודה גדולה לשם יתברך! ול"חסדי ינון" על "פדיון הנפש" שעשיתם עבורי, על הברכה החמה שקיבלתי מכם. הרגשתי את הסייעתא דשמיא בצורה ברורה. תבורכו מפי עליון! ש. בן נון

לפני שלושה חודשים, התחלתי להשתעל מאוד. לאחר בדיקות, גילואצלי חיידק הליקובקטר. השיעול לא פסק – אך הרופאים טענו שהכול בסדר, שזה נובע מחומציות בקיבה, ורצולת לתיאניטיביוטיקה. הרגשתי שאני כבר לא יכולה יותר. במצוקה, בכיתי בטלפון כשהתקשרתי לחסדי ינון – והזמנתי לי "פדיון נפש". הרגשתי רוגע, לקחתי טיפול טבעי – אבל השיעול המשיך. התחיל חנק בגרון. הרגשתי שמשוהו עמוק יותר קורה. החלטתי לעשות פדיון נוסף. ואז – באה הישועה. הייתה לי ליחה עם דימום. טסתי לקופת חולים. הרופא שלח אותי לצילום חזה – ושם סוף סוף גילו את האמת: דלקת ריאות סמויה. קיבלתי אנטיביוטיקה מתאימה – והשיעול פשוט נעלם. כאב של שלושה חודשים – נרפא ברגע. אני מרגישה שהקב"ה רצה לעזור אותי. לתת עוד, להתחזק עוד... מודה לו מעומק הלב, ומהללת את שמו על החסדים העצומים. ותודה גם לשליחים של "חסדי ינון". בעילום שם

עד שהחלטנו לקנות דירה לקח לנו זמן, ועד שהגשנו את כל הטפסים למשכנתא, לבסוף קבלנו תשובה שלילית שלא מאשרים לנו את המשכנתא כי לא עומדים בקריטריונים, וכו'. וכו'. התאכזבנו, אין מה להגיד, אבל לא ויתרנו, החלטתנו לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" שבעזרת השם, רק בעזרתו, שיאשרו לנו את המשכנתא... ופתאום הכל התהפך לטובה, וקבלנו אישור. יש לנו אבא גדול בשמים! תודה אבא!

בעילום שם

נכדי היקר נולד פג, כשהוא סובל משטחים בעור שהיו מקולפים – מראה לא פשוט, והלב דואב ודואג. עשינו עבורו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", בבקשה לרפואה שלמה ולשיפור מראה העור שלו. וברוך השם, יש התקדמות ושיפור ניכר, גם במראה העור, וגם במצב הכללי. עד כדי כך – ששוחזר מהפגייה! תודה לה' על החסד הגדול, ותודה לשליחים המסורים ב"חסדי ינון".

בעילום שם

אבא שלי היה מאושפז בבית חולים, הוא מאד סבל מעצם שהפריעה לו ללכת. הרופאים רצו לנתח. היה לי מאד קשה לראות אותו ככה מתיסר. התקשרתי ל"חסדי ינון" על מנת שיעשו לו "פדיון נפש" לפני שהרופאים יחליטו מה לעשות לו. שיהיה סייעתא דשמיא בעזרת השם. ולאחר הפדיון – החליטו שהוא לא צריך ניתוח ופשוט שחררו אותו הביתה, ומרגיש טוב, ישתבח שמו לעד!

מורן מב"ש

סמא דחיי – הסגולה הטובה ביותר להצלחה

שמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו (חסדי ינון, כ"א כ"ט)

יִצְהַר מִמַּצּוֹת מַדְמוֹת שֶׁהֵן בְּאֶמֶת עֲבֵרוֹת

"מִכָּל מַצּוֹת ה' אֲשֶׁר לֹא תַעֲשֶׂנָּה" (ויקרא פָּרָק ה' פסוק י"ז)

שְׁמַעְתִּי לְרַמֵּז בְּזֶה עַל דֶּרֶךְ צַחוֹת פִּגְגָּד אוֹתָם שְׁחוּטָאִים וּמוֹרִים הֵתֵר לַעֲצָמָם, עַד שֶׁמַּדְמִים בְּנַפְשָׁם כִּי מַצָּה הֵם עוֹשִׂים, וְכֵאלוֹ לְכַבֹּד שְׁמִים מְתַכְנְנִים (וְדָבָר זֶה מִצּוֹי מֵאֵד בְּעוֹן לְשׁוֹן הָרַע וּמַחֲלָקֶת), וְלָזֶה אָמַר "מַצּוֹת ה' אֲשֶׁר לֹא תַעֲשֶׂנָּה", לְכַלֵּל מַצּוֹת מַדְמוֹת וְכוֹזְבוֹת אֵלּוֹ אֲשֶׁר לֹא תַעֲשֶׂנָּה.

(טעם וְדַעַת שָׁם)

בס"ד

מטבע הישועות
ש"ה הצדיק

לפרטים בקו הישועות **1700-720-500**

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות **1700-720-500**

לזכוי הרבים - ניתן לשלוח סיפורי פדיונות

לפקס 077-2182992 או לוטסאפ 050-9580500. נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

באחד הערבים שרו וזימרו על שולחנו של הגאון מו"ז'ניץ- מאנסי זי"ע את הניגון הידוע "רק אמונה, רק אמונה, אין מלבד בורא כל העולמים, יהיה טוב, יהיה טוב..." לפתע הורה הרבי לעצור באמצע הניגון, והחל לספר: "אחד מזקני וחשובי חסידי ויז'ניץ הלך לשוק לסחור ולהביא צרכי מזון לביתו, אולם לבסוף חזר לביתו ללא דבר. שאלה אותו רעייתו: 'מדוע לא הבאת דבר מהשוק?' השיב לה בעלה: 'לא הצלחתי במסחר היום'. למחרת חזר הדבר ונשנה שוב, כאשר הוא חזר לביתו ללא כלום. ביום השלישי אמרה לו אשתו: 'רוצה אני ללכת עמך לשוק ולסחור כדי שיהיה לנו כסף לקנות מזון'. הסכים בעלה והשניים יצאו לסחור בשוק. כשהגיעו ליד השוק, נכנס הבעל לבית המדרש ללמוד ורעייתו הלכה לשוק לסחור ולהביא מעט טרף לביתה. כשחלפו השעות ובעלה לא הגיע הלכה האישה לבית המדרש והשתוממה לראות את בעלה יושב ושוקד על תלמודו בהתמדה עצומה. שאלה אותו אשתו: 'מדוע אתה לא מגיע לסחור איתי?' השיב לה בעלה: 'מדוע צריכים ללכת לשוק?' 'כדי לסחור! קונים בזול ומוכרים ביוקר - כך מרוויחים כסף' השיבה. המשיך בעלה ושאל: 'ואז, מה יהיה?' 'אז תהיה לנו פרנסה ונוכל לקנות אוכל ודברים לילדינו'. המשיך בעלה להקשות ושאל: 'ומה יהיה אז?' 'אז יהיה טוב!' השיבה. אם כך, למה צריכים לקנות ולמכור ולהביא פרנסה כדי שיהיה לנו טוב, והלא עכשיו כבר טוב!' השיב בעלה וחתם". המשיך הרבי מו"ז'ניץ ואמר: "כשיש אמונה, אזי עכשיו כבר טוב! אם כן לא נכון לשיר ולזמר 'זה יהיה טוב' - ואכן מיד שינו את הנוסח של השיר והתחילו לזמר 'רק אמונה... זה כבר טוב היום' (רבי דוד צבי שנייבאלג) לא פעם אנו שואלים לשלום חברנו ותשובתו היא: 'בעזרת ה' יהיה טוב'. זאת האמת, רק בעזרת ה' יהיה טוב, אולם משפט זה מורה באצבע שכעת המצב לא טוב. אמר הרבי מו"ז'ניץ: 'אמונה בבורא היא לא לומר שיהיה טוב, אלא שעכשיו טוב!' חדשות לבקרים אנו רואים ומרגישים שלא הכל טוב, שיש קשיים ודאגות, מחלות ודלות, אז כיצד ניתן לומר שהכל טוב? כשיש לך אמונה, כשיש לך ביטחון, כשאתה מבין ויודע שיש בעל בית לעולם, אז באמת הכל טוב. המצב בו אתה נמצא עכשיו הוא הטוב ביותר עבור גופך ונשמתך. אם בכל קושי שחלילה לא יבוא עליך תאמר יהיה טוב, אז עד שיחלוף הקושי תחיה בחוסר שמחה והאושר יהיה רחוק מחיקך, ואז כשה יחלוף, חלילה תבוא צרה אחרת שתעבי על יומך... כך יתגלגלו חיך... מקושי לקושי, מאור חלש לחושך גדול... אולם אם תחיה באמונה אמיתית, אמונה וביטחון שעכשיו זהו המצב הטוב ביותר בשבילך, תוכל להיות שמח ומאושר גם כשקצת קשה, בדרך זו תיצור לך חיים תמידיים המהולים באור יקרות, כי החושך עכשיו הוא בעצם האור שלך... ונזן קריתא

שו"ת הלכתי

מאת הפוסק הגאון הגדול רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: אדם שלומד עם תפילין, האם יכול לאכול כשהתפילין עליו?
תשובה: אפשר לאכול פת ומזונות עד כביצה ולא יותר, וכן שאר מאכלים ללא שיעור. מקור: שו"ע סימן מ סעיף ח, ומשנ"ב שם ס"ק כ.
שאלה: האם מותר לשתות מים עם תפילין?
תשובה: מותר. מקור: משנ"ב בסוף סימן מ
שאלה: האם מותר לכתוב הזמנות בכתב אשורית?
תשובה: לכתחילה אין לכתוב הזמנות בכתב זה. מקור: תשובת הרמב"ם מובא בבית יוסף יו"ד סימן רפד, וברמ"א שם סעיף ב. פתחי תשובה ביו"ד רע"א ס"ק כ ורפג ס"ק ג. שו"ת כתב סופר אבן העזר כב. שו"ת רב פעלים יו"ד חלק ב סימן לב.
שאלה: האם מותר לכתוב דברי חולין על דף שכתבו עליו דברי תורה?
תשובה: אם כתב את דברי התורה בכתב יד - אסור. מקור: משנ"ב סימן מב ס"ק כג.
הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל: 6191265@GMAIL.COM

יחסי ינון
 "ועשו לי מקדש - ושכנתי בתוכם"
 "בשעה טובה ומוצלחת, ב"חסדי ינון"
 נפתח בימים אלו בית מדרש
 ע"ש הצדיק המלובן ר' ינון חורי זצוק"ל
זכות נדידה וחד-פעמית! להיות שותפים בדקמה -
 ניתן להקדיש ולהנציח:
 לעילוי נשמת | לרפואה שלמה | להצלת המשפחה | ארון קבורה | ספסלים | סטנדרים | ספרי קודש | שולחנות
 כל תרומה נדבך נוסף בבנין מקדש סקט, בבנין חדר ביטוי קשים אלו...
לתרומות והקדשות:
 050-9580500 1700-720-500
 או חשב' 3640582-בנק הדואר 09- סניף 01 (נא לציין עבור מה)

המשך מטעמים לשולחן: כשחליתי באכסניה, התמרמרתי על שאיני מצליח למלא את תפקידי. התנחמתי בעובדה שבשל אותה מחלה זכיתי לקרב אדם להנחת תפילין, אבל לא שיערתי, שבאמצעות אותה מחלה עצמה - נטעתי את הבסיס לתרומה העצומה בה זכינו היום". הנה כי כן - אותה מחלה, אשר נדמתה בתחילה כמידת דין - היא עצמה התגלגלה ונהפכה למידת רחמים!

ח.י.ח

לרפ"ש, שמירה והגנה לכל עם ישראל ובכללם החיילים, הפצועים והחטופים ושכולם יחזרו לשלום בריאים ושלמים

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

לע"נ נח בן טראקי ז"ל, יסמינה בת מסעודה ז"ל, יהושע בן עזיה ז"ל, רחל בת פלילה ז"ל, יעקב בן רוזה ז"ל, אמילי בת רוזה ז"ל, צבי בן אילנה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל
 לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 1700-720-500. הארות והערות יתקבלו בברכה...
 ניתן לתרום ל"חסי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 1700-720-500 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440